

неефективність більшості системоутворюючих інститутів вітчизняного ринкового середовища актуалізує потребу у формуванні національної моделі соціальної відповідальності в межах триади «бізнес – влада-суспільство».

Модель корпоративної соціальної відповідальності повинна базуватися на наступних принципах: 1) підзвітності та прозорості перед тими, на кого впливають рішення та дії бізнесової структури; 2) дотримання рівності та добросовісності, повага до правил ринку; 3) поваги до інтересів зацікавлених сторін; 4) дотримання ціннісних орієнтирів акціонерів; 5) поваги до верховенства права; 6) поваги до прав людини та її гідності; 7) піклування про довкілля, безпеку і здоров'я; 8) налагоджені відносини з споживачами товарів та послуг. Компанія стане дійсно клієнтоорієнтованою тоді, коли всі працівники підприємства (і керівники, і безпосередні виконавці робіт) будуть дотримуватися основних принципів роботи з клієнтом, а саме: ввічливість при спілкуванні з клієнтом, професіоналізм та компетентність, прагнення допомогти у вирішенні проблем, що виникли у клієнта, а також дотримання високого рівня корпоративної культури.

Соціальна відповідальність для нас – це не спонсорство і не реклама, а щира зацікавленість у наданні українській громаді ширших можливостей, покращенні рівня життя кожного українця. Важливо, щоб модель КСВ сприяла розвитку здорового суспільства, створювала атмосферу, яка б ґрунтувалася на співіснуванні і спільному досягненні успіху, сприяла благодійній діяльності, максимально використовувати знання, здібності та професіоналізм працівників, залучаючи їх до виконання особливо відповідальної та важливої роботи.

Література:

1. Петрос О.М. Соціальний діалог як інструмент формування корпоративної соціальної політики: [монографія] / Ольга Михайлівна Петрос. – К.: Центр учбової літератури, 2008. – 152 с.

DLUHOPOLSKYI OLEKSANDR V.

Doc. of Economics, Professor of Economics Chair of TNEU

SYLVIA EWURAESI AMOAH

Student of AMET-11 group of TNEU

RURAL-URBAN EMPLOYMENT OPPORTUNITIES IN GHANA

Advent of the Neolithic revolution which marked a sharp shift from hunting and gathering by human beings to sedentary agricultural, led to the creation of large human settlements. The history of humanity further transformed with the industrial revolution. This latter revolution marked the production of goods and services on large scale. With the rise of production and manufacturing, came the development of large urban settlement. Land and agricultural subsistence had been the main form of livelihood for many people in the world. With the onset of the industrial revolution came the purchase of human labour and introduction of wage work. Over the years, diversity in the global socio-economic sector have created huge disparity in terms of access to work and employment. Although many scholars have examined this phenomenon, they have often failed to capture the rural-urban disparity in terms of employment opportunities.

This essay will present the challenges and opportunities of employment avenues in the rural areas and urban areas. The focus of the essay will be on both developed countries and less developed countries like Ghana. This broad approach is to help us appreciate the geographical variations in employment opportunities not only by rural-urban dichotomy but also by countries socio-economic status.

Rural areas in the world have varied characteristics however, one common feature that they are often associated with their unfavourable structural circumstances that make them economically deprived in contrast to urban communities. In the developing world or third world countries, rural areas are the major source of revenue earning resources such as gold, timber, diamond, coffee, cocoa etc. however, they tend to be the most deprived in terms of development resource allocations. This phenomenon has created out-migration from rural areas to urban areas. Gramzow R., Gaertner L. (2005) noted that there is the tendency for higher educated people to move to urban areas in search of waged labour and better employment opportunities; however, this also holds true for young people and women, who are frequently confronted with a need of

training or suitable childcare facilities. In comparison, people are supported by official security systems (pensions) to a higher degree in richer European countries such as Germany, Norway, Britain and France hence the situation is not as dicey as it is in the former countries.

The demographic and economic descending trends in deprived rural areas are often accompanied by a lowest level of public services and infrastructure: roads, public transport, facilities for childcare, health and education, as well as relaxation and recreational opportunities, especially in developing or poor countries. This mixture of a short of infrastructure and job opportunities, and the moderately inferior earnings levels, results in a mobile workforce leaving these deprived rural areas and taking up education and/or employment in urban centres, where a superior quality of life and job chance may be implicit. To effectively reverse this trend and boost rural economy in terms of both capital and human resource production, governments and development partner must diversify the rural economic set up from merely production of primary commodities or raw materials to that where these raw materials are processed into semi-finished or finished products. In doing so, highly educated people in the rural areas can stay and offer their knowledge to the development of the indigenous resources found in their communities. There is the need for interlinked diverse actors, such as enterprises, public authorities, social partners and NGOs, to target the labour market incorporation of the local population and create more employment opportunities for the inhabitants of rural areas.

In contrast, other scholars have pointed out the problem of urban unemployment and underemployment especially in the developing world. Other have further stress the better employment opportunities within rural areas compared to urban centres. For example, women who live in rural areas have a higher probability of being employed than of being unemployed, as compared to women living in urban areas. The report indicates that this case is more peculiar to women in sub-Saharan Africa. The noted probable reasons for the higher probability of rural women being employed than their urban counterpart are that women living in rural areas have to provide a living for their families, therefore, cannot afford to be unemployed. These women undertake work activities, mainly in the agricultural sector, in addition to the unpaid service work they also provide to their households.

Although, urban areas may have the higher concentration of waged-employment, social amenities and chunk of developmental projects, the natural growth of urban population coupled with migration of workers

from rural areas have crippled and overcrowded the existing employment opportunities in the urban areas. In developing countries, this situation has resulted in underemployment, where well trained graduates and professionals have to settle for menial jobs that they are overqualified for or have not been trained for because of lack of employment opportunities in the urban areas.

In discussing the employment opportunities of rural and urban areas, there is the need to scholarly appreciate the interlinkage between the rural area and the urban area. Until this mutual dependence, is understood, assessed and fully appreciated by policy makers and implementers, both urban and rural areas especially in the developing world will continue to be saddled with employment challenges as their employment opportunities become lesser.

References:

1. Gramzow R.H., Gaertner L. (2005). Self-esteem and favoritism toward novel in-groups: The self as an evaluative base // Journal of Personality and Social Psychology. –№88. – P.801-815.

Галько Л.Р., к.е.н., доцент

Тернопільський національний економічний університет

НАПРЯМИ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ВИЩОЮ ОСВІТОЮ

В умовах активізації глобалізаційних процесів та посилення конкуренції формуються тенденції до створення нового типу суспільства, яке базується на знаннях, де соціальний та економічний добробут країни визначається наукомісткими технологіями, інноваційною спрямованістю та рівнем інтелектуального розвитку соціуму. Нові суспільні виклики вимагають проведення адекватної модернізації освітньої системи з метою забезпечення високого рівня якості вищої освіти на основі збереження її фундаментальності та відповідності перспективним потребам особистості, суспільства, держави.

Вища освіта виступає як важлива складова соціально-економічного розвитку суспільства, що сприяє нагромадженню людського капіталу та формуванню інтелектуального потенціалу країни. Якість вищої освіти тісно пов'язана із станом навчального середовища та визначається в процесі активної взаємодії академічної